

вселяваше страхъ, Реги неуморно се радваше на омайно хубавата картина. „Какъ хубаво, какъ чудно хубаво е тукъ!“ си шепнеше той.

Най-послѣ той се опомни и огледа. Бѣ по-
падналъ на едно тѣсно ребро на скалата. То бѣ
отъ лѣвата му страна и се спущаше право надолу
въ бездаата. А отъ дѣсната му страна скалата се
издигаше право нагорѣ и се губѣше нейдѣ си